

Audycja Nr 177, tem: „Trąba Szósta”, - Drugie „Biada”, 23 lipca 2016

W audycji „Wczoraj Dziś i na Wieki” witają naszych słuchaczy Tadeusz Żurek, Ireneusz Kołacz i Przemysław Merski. Tematem naszych rozważań jest „trąba szósta”, według słów zapisanych w Księdze Objawienia w Rozdziale 9 werset 13 „*I szósty anioł zatrąbił: i usłyszałem jeden głos od czterech rogów złotego ołtarza, który jest przed Bogiem.*” Jan Objawiciel stwierdza, że on słyszał (pojedynczy) głos z (czterech rogów ołtarza, który jest przed Bogiem). Instrukcja dana dla szóstego anioła pochodzi z miejsca Najświętszego w Przybytku Bożym, a głos słyszany z rogów złotego ołtarza nie oznacza czterech różnych głosów, ale jeden głos. Tu mamy kolejny dowód, że wszyscy siedem trąbiący aniołowie byli świętymi postaciami kierowanymi przez Pana Boga, że prawda a nie błąd była odpowiedzialna za efekt osiągnięty przez ich pracę misyjną. Dalsze nasze rozważania wykażą, że w czasie Boskiego kierowania trąbieniem szóstej trąby, szóstym aniołem (postańcem) był Marcin Luter.

Szósty okres Kościoła (lata 1518 – 1874) zwany jest Filadelfia, – co znaczy Bratnia miłość. Marcin Luter: Duchowny teolog katolicki w Niemczech. Gdy zatrąbił – Poselstwo przez niego głoszone wstrząsnęło światem chrześcijańskim. 31 Października 1517 roku na bramie kościoła w Wittenberdze Luter przybił 95 tez, które między innymi stwierdzały: usprawiedliwienie przez wiarę w krew Chrystusa i uznawały Pismo Święte za jedyne źródło objawienia. Za motto reformacji był werset pierwszy z piątego Rozdziału Listu Ap. Pawła do Rzymian jak czytamy: „*Będąc tedy usprawiedliwieni z wiary, pokój mamy z Bogiem przez Pana naszego Jezusa Chrystusa.*” Był to głos prawdy na czasie, jedyny, odważny głos reformacji. Tezy Lutra wywołały szerokie dyskusje. W ciągu kilku dni obieżyły całe Niemcy, a po paru tygodniach znane były w całej niemal Europie. Wielu szczerych katolików, którzy dostrzegali panującą w kościele nieprawość, z radością przeczytało tezy Lutra, widząc w nich głos Boży. Czuli, że Pan w Swym miłosierdziu wyciągnął rękę, aby powstrzymać falę zła płynącą ze stolicy papieskiej. Trzeba było wielkiej odwagi, aby przeciwstawić się potędze Kościoła Katolickiego i współpracującej władzy cywilnej pod nazwą „*Święte Rzymskie Cesarstwo Narodu Niemieckiego*”.

W 800 roku król Franków Karol Wielki został w Rzymie koronowany przez papieża na cesarza. Odtąd Karolingowie, dążąc do uniwersalnej władzy nad całą Europą Zachodnią, używali tytułu cesarza rzymskiego. Ale od czasów Ottona I również większość władców niemieckich zaczęła używać tego tytułu. Imperium Karola Wielkiego w szczytowym okresie świetności zajmowało tereny dzisiejszej Francji, Belgii, Holandii, Austrii, Szwajcarii, zachodnich Niemiec, północnych Włoch, Korsyki oraz północno-wschodnią część Hiszpanii i Baleary (Balearic). W 1806 roku, po bitwie pod Austerlitz, Franciszek II Habsburg został przymuszony przez Francuzów do rozwiązania Świętego Cesarstwa Rzymskiego Narodu Niemieckiego i zrzeczenia się godności cesarza. Miało to miejsce zaledwie 210 lat temu.

To widzenie św. Jana przenosi nas nad Wielką Rzekę Eaufrates, Obj. 9: 14, która przedstawia ludzkość. Tak jak rzeka Eufrat wypływała z Edenu (z raju), tak podobnie i ludzkość wzięta swój początek w Edenie od pierwszej pary ludzkiej Adama i Ewy. 1 Mojż. 2: 10-15. Nad Eufratem zostały ogłoszone nauki reformatorskie, miały one szeroki zasięg i dotarły do wielu krajów globu ziemskiego. Nauki biblijne, były zniekształcone przez różne pojęcia dogmatyczne, soborowe nakazy, itp. Uwolnienie czterech aniołów z Ks. Objawienia 9: 13 nie

należy łączyć z czterema aniołami z Księgi Objawienia 7: 1, gdyż już sama treść nam wskazuje na odmiennosc ich znaczenia. Tamtych czterech aniołów stało na czterech węgłach ziemi, zaś ci byli związani u wielkiej rzeki Eufrat i zostali rozwiązani, to znaczy otrzymali wolność. Dzieło reformacji stworzyło możliwość głoszenia prawd, które dotychczas były tłumione. A były nimi cztery ważne prawdy, które zostały rozjaśnione według właściwej interpretacji Pisma Świętego.

Pierwsza prawda to Usprawiedliwienie – nie przez uczynki i kary cielesne. Jak stwierdza Ap. Paweł, „Przeto z uczynków zakonu nie będzie usprawiedliwione żadne ciało przed oblicznością jego, tzn. (Bożą) ...” Rzym., 3: 20. Lecz „... darmo z łaski jego przez odkupienie, które się stało w Chrystusie Jezusie”. Według nauki Pisma Świętego rozróżniamy cztery podstawy usprawiedliwienia:

Przez łaskę – „A bywają usprawiedliwieni darmo z łaski jego przez odkupienie, które się stało w Chrystusie Jezusie.” Rzym. 3: 24. Po pierwsze, więc, jesteśmy usprawiedliwieni z łaski Bożej. Nic nie zobowiązywało naszego Stwórcy do uczynienia czegokolwiek w celu uwolnienia nas od sprawiedliwej kary, jaką na nas nałożył. Przewidując upadek zanim nas jeszcze stworzył, zlitował się nad nami przez swą łaskę i w swym planie zapewnił dla naszego odkupienia Baranka. Ustalmy, więc kwestię naszego pojednania z Ojcem – dokonuje się ono w całości za sprawą jego łaski niezależnie od sposobu, w jaki upodobało Mu się go dokonać.

Przez wiarę – „Łaską zbawieni jesteście i to nie jest z was, dar to Boży jest.” Efez. 2:8 Apostoł przez to wskazuje, że zbawienie jest z Boskiej łaski. Słowo „łaska” faktycznie oznacza dar, czyli to, co jest dane z łaski, a nie z jakiegokolwiek konieczności ze strony Boga, lecz jest to Jego własne miłościwe i łaskawe zarządzenie, a w naszym wypadku, zbawienie to jest przez wiarę. W rzeczywistości, wiara ta nie jest z nas. Gdy Apostoł mówił „to nie jest z Was”, miał na uwadze wiarę. Nasza wiara musi mieć fundament, musi mieć podstawę. Musimy mieć znajomość o pewnej sprawie, abyśmy mogli w nią uwierzyć. Mamy pewną znajomość o Bogu i znajomość ta dana nam z łaski doprowadza nas do stanu wiary. Wiara w znacznej mierze spoczywa na znajomości. Znajomość objawia nam Boski charakter. Boskie Objawienie (Pismo Święte) podaje nam do wiadomości pewne fakty dotyczące Boskich zamysłów i poznajemy, że zamysły Jego w taki sposób wyłożone są w harmonii z charakterem Bożym i to uzdalnia nas do wierzenia w Jego obietnice; a wierząc w takowe, jesteśmy w stanie zgodnie z tym postępować i to jest wiara. Tak, więc nasza wiara, chociaż jest z nas w tym znaczeniu, że musimy ją sami posiadać. Jest ona także z Boga w tym znaczeniu, że on dostarczył potrzebnych elementów, z których wiara ma się składać.

Przez krew/śmierć Jesteśmy usprawiedliwieni *krwią Chrystusa* – przez Jego dzieło odkupienia, Jego śmierć, znaczy to, że Stwórca zmanifestował swą łaskę względem nas sprawiając, że Jezus Chrystus „z łaski Bożej za wszystkich śmierci skosztował” i w ten sposób zapłacił karę za Adama. A jako że cały świat uległ potępieniu przez Adama, efektem końcowym będzie zniesienie grzechu całego świata. Upewnijmy się, co do tego punktu, że łaska Boża oddziałuje tylko przez jeden przewód, „kto ma Syna ma żywot, kto niema Syna Bożego, niema żywota”, ale znajduje się pod karą śmierci. 1 Jana 5:12

Przez zmartwychwstanie Jezus Chrystus został wzbudzony z martwych dla naszego usprawiedliwienia. Częścią planu Bożego było nie tylko to, że Mesjasz miał stać się odkupicielem ludzkości, ale i to, że miał On również błogosławić i odnowić wszystkich pragnących powrotu do harmonii z Ojcem. I dlatego, choć śmierć Jezusa była najważniejsza, jako podstawa naszego pojednania, nigdy nie mógłby się On stać „kanałem”, przez który spłynęłyby nasze błogosławieństwa i restytucja, gdyby był pozostał w stanie śmierci. Stąd też nasz Ojciec, który postanowił, że Jego śmierć będzie ceną naszego odkupienia, zapewnił także Jego powstanie z martwych, aby we właściwym czasie stał się On przedstawicielem pośredniczącym w dziele usprawiedliwienia człowieka – powrotu ludzkości do stanu sprawiedliwości i harmonii z Bogiem.

Następną prawdą biblijną jest Wieczerza Pańska, którą Pan Jezus ustanowił, pod dwoma postaciami: chleba i wina. „*A gdy oni jedli, wziąwszy Jezus chleb, a pobłogosławiwszy łamał, i dał uczniom i rzekł: Bierzcie, Jedzcie, to jest ciało moje. A wziąwszy kielich i podziękowawszy, dał im mówiąc: Pijcie z tego wszyscy*”. Ew. Mat. 26: 26-27.

Trzecia prawda oczyszczona z błędów przez reformację – to nauka o Chrzcie dotycząca dorosłych ludzi – a nie niemowląt, które nic nie rozumieją i nie mogą decydować. Pan Jezus przyjął chrzest będąc zanurzony w rzece Jordan w 30 roku swego życia i to powinno być przykładem dla wszystkich chrześcijan. Przytoczymy tu jak pisał w starożytnym języku o tym w swoim dziele „*O ponurzeniu chrystyjańskim Przeciw Chrztu Nowochrześcijańców* Niedawnym Piotr z Goniądza w (1570) „... ego te baptiso”, to jest: „*ja ciebie ponurzam(ZANURZAM)*”. „*Kto uwierzy a będzie ponurzony (zanurzony) będzie zbawion, a kto nie uwierzy będzie potępion*”. „*Nie od chrztu nazwano wiernych chrześcijańmi, ale od Chrystusa chrystyjańmi. Boć i Jezus Syn Boży nie jest Chrzestus, ale Chrystus.*” Dzieje Ap. 11:26 (W tym czasie nazwa ta była pogardliwa w stosunku do naśladowców Chrystusa)

Czwartą prawdą biblijną była nauka o wolnej łasce. Według niej gwarancje zbawienne zostały dokonane przez świętą ofiarę Chrystusa, została otwarta wąska droga życia i obecnie, w Wieku Ewangelii każdy może z własnej woli wejść na tę drogę. „Bóg nikogo nie zmusza, On tylko zaprasza. Gdy Jezus powiedział: „*Jeśli kto chce być uczniem moim, niech zaprze samego siebie, weźmie krzyż swój i idzie za mną*” – On zapraszał tych, którzy chcieliby być Jego uczniami, Jego naśladowcami, aby postępowali wąską drogą, aby gdzie On jest, tam żeby byli i Jego uczniowie”. Mat. 16: 24. Nie dzieje się to z przymusu, lecz jest wolną łaską. Tą informacją, że ta wąska droga życia dalej jest otwarta, bo Wiek Ewangelii jeszcze się nie zakończył, żegnamy naszych słuchaczy dobranoc Państwu.